

Chương 207: Tiến Đến Ký Túc Xá Orbis Class

(Số từ: 3282)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

08:51 AM 27/04/2023

Tôi hơi lo lắng khi số điểm thành tích mà tôi tích lũy được từng chút một đã bị tiêu hết trong một lần. Tôi đã dành rất nhiều trong số chúng để có được một tài năng trước khi tôi bắt đầu khóa luyện tập [Tăng cường sức mạnh ma thuật] của mình.

Tuy nhiên, vì tôi không biết khi nào một sự cố nào đó có thể xảy ra, nên tôi cần phải luôn tiết kiệm một số điểm thành tích nhất định để đề phòng.

Vì vậy, để bù đắp cho số điểm đã mất, tôi đã cố gắng thu thập một số thông qua các thử thách...

Nếu tôi vô địch giải đấu năm nhất, tôi sẽ nhận được một số điểm rất lớn, nhưng tôi quyết định coi đó là một kỳ tích bất khả thi vào lúc này.

Ellen, người ban đầu được cho là người chiến thắng, đã tuyên bố rằng cô ấy sẽ không tham gia vào ngày hôm trước, nhưng chắc chắn có những người tham gia mạnh hơn tôi rất nhiều. Có Scarlett, Bertus và Cliffman, trong khi họ thậm chí không thể đến gần Ellen, họ chắc chắn mạnh hơn tôi.

Tất nhiên, tôi có thể yêu cầu họ không tham gia như một ân huệ.

Tuy nhiên, ngay cả khi tôi thuyết phục ba người đó không tham gia, tôi chắc chắn sẽ bị các sinh viên Orbis Class nghiền nát.

Như vậy...

Rất tiếc, tôi phải thừa nhận rằng không có thử thách nào, ngoại trừ những thử thách liên quan đến hành vi phạm pháp và những thứ tương tự, là khả thi đối với tôi.

Và trên đỉnh của nó...

[(Lễ hội) Trở thành Miss Temple – 4000 Điểm]

[(Lễ hội) Giành chiến thắng trong cuộc thi Cosplay Nữ Sinh – 4000 Điểm]

[Nhận nụ hôn đầu tiên của bạn – 500 Điểm]

[Chiến đấu chống lại Orbis Class – 500 Điểm]

Bốn cái đó...

Trong lòng vô cùng buồn bã, tôi phải thừa nhận rằng tôi có nhiều khả năng trở thành Miss Temple hoặc chiến thắng trong cuộc thi Cosplay Nữ Sinh hơn là trở thành Mr Temple! Không phải là không

thể che giấu danh tính của tôi với chiếc nhẫn của Sarkegar!

Ngoại hình của tôi trong vai Reinhardt khá ổn, nhưng không phải là đẹp nhất trong toàn bộ Temple.

Chà, vì cuộc thi Cosplay Nữ Sinh chỉ dành cho những người thực sự chuẩn bị cho nó, nên tôi cảm thấy có thể sẽ có ít thí sinh hơn.

Tất nhiên, tôi không quan tâm đến bất kỳ ai trong số họ.

Tuy nhiên, cố gắng để có được nụ hôn đầu tiên của tôi hoặc chiến đấu chống lại Orbis Class cũng kỳ lạ như vậy. Đó là nụ hôn đầu tiên của tôi! Có phải chúng nói với tôi rằng hãy ngẫu nhiên lấy nó từ bất cứ ai?!

Những thử thách tưởng chừng như nông cuồng đó lại biến tôi thành một kẻ hoàn toàn lập dị vì một lý do nào đó.

Thông thường, những thử thách lẽ ra phải là một thứ gì đó khó đạt được, nhưng thay vào đó, những thử thách đó có được làm cho kỳ lạ nhất có thể không?

Tên khốn đó muốn tôi tham gia cuộc thi Cosplay Nữ Sinh để làm gì?!

Sẽ tốt hơn nếu tôi không kiểm tra. Đó là lý do tại sao tôi không thường xuyên xem qua danh sách

các thử thách - nó chỉ bao gồm những loại thử thách đó.

Nếu tôi đột nhiên đi lên và chiến đấu với những sinh viên Orbis Class, những tên khốn đó, thì rõ ràng là những kẻ chơi chữ đó sẽ không chỉ ngồi đó và đáp trả hành động của tôi.

Nhưng tại sao tôi thậm chí sẽ làm điều đó?

Trong khi tôi được biết đến như một con chó điên khắp nơi, điều đó không thực sự phù hợp với nguyên tắc của tôi.

Nếu ai đó không chạm vào tôi trước, tôi sẽ không đánh họ.

Ý tôi là, tôi không có lời biện minh thực sự nào. Tôi sẽ không bao giờ di chuyển trừ khi tôi có một số lý do cơ bản để làm như vậy. Nếu họ không gây chiến với tôi trước, tôi chắc chắn sẽ không đi gây sự với họ.

Tôi không muốn làm một cái gì đó như thế.

—Nhận được nụ hôn đầu tiên của tôi...

Đó cũng không phải là điều mà tôi có thể làm được.

'Tôi nên ngừng suy nghĩ về điều này.'

Những thử thách đó chắc chắn là rác rưởi hoặc điên rồ, không có vấn đề gì!

Như vậy...

Tôi quyết định không giải quyết bất kỳ thử thách nào.

Tôi chỉ còn một vài điểm thành tích, nhưng không phải là tôi cần chúng ngay lúc này, và cũng không có loại khủng hoảng đe dọa tính mạng nào đang rình rập quanh đây.

Nhân tiện...

“...Haizz, nghiêm túc đấy... Tôi nên làm gì với lớp kiểm thuật của mình đây? Tên khốn đó sẽ bắt nạt tôi một lần nữa...”

Erich de Lafaeri đang nói chuyện với hai anh em ngốc nghếch khác trong sảnh ký túc xá lại lọt vào mắt tôi.

“Tại sao cậu không nói với giáo viên về điều này?”

“Phải. Cậu muốn bị tên đó bắt nạt bao lâu nữa?”

Kono Lint và Cayer đang cố thuyết phục Erich đang xì hơi.

“Không, đó không phải là vấn đề ở đây. Nếu chúng tôi đấu tay đôi, cậu ấy sẽ tiếp tục đánh tôi... Và tôi thực sự không thể làm gì về điều đó... Và những sinh viên khác đang học cùng lớp với chúng tôi... cứ cười nhạo tôi...”

Họ là những kẻ ngốc như vậy.

“Giáo viên đó quá vô trách nhiệm.”

Gần đây, Erich de Lafaeri đã bị bắt nạt trong lớp học kiếm thuật của mình vì anh ta đã gây rối với một trong những người thuộc Orbis Class.

Bản thân hành vi bắt nạt của gã đó không thực sự là vấn đề.

Vì người bị đánh là sinh viên của Royal Class, có vẻ như các sinh viên Lớp bình thường khác đã phớt lờ hoặc chế giễu anh ta.

Nói một cách đơn giản, Erich đang bị đám đông vây bắt.

Khi tôi quan sát ba anh em đang phần nộ đó, tôi chợt nghĩ ra một điều.

Lời biện minh mà tôi đã tìm kiếm...

Nó đang nhìn chăm chăm vào mặt tôi.

“Này, đồ punk.”

"Huh....Ồ? R-Reinhardt? Chuyện gì?"

Khi tôi đến gần Erich, anh ấy nao núng và bắt đầu nói lắp. Việc sợ hãi nếu một tên khốn điên rồ xuất hiện ngay khi bạn đang nói về một tên khốn là điều đương nhiên.

“Này, tên khốn đó đã bắt nạt cậu... Để tôi gặp hắn ta.”

Tôi nắm chặt tay và nở một nụ cười ranh mãnh.

"Tôi sẽ chăm sóc tên đó cho cậu."

Một tên khốn nào đó đã bắt nạt một trong những người bạn cùng lớp của tôi.

Lời biện minh đó đã đủ chưa?

“Hả?”

“C-cậu?”

"Nghiêm túc?!"

Cả ba người họ nhìn tôi như thể họ vừa tìm thấy một tia sáng trong khoảng khắc tăm tối của họ.

Họ dường như nghĩ rằng điều đó là tốt và tất cả những gì tôi quyết định bước lên, nhưng vẫn đặt câu hỏi liệu tôi có thực sự có ý đó hay không.

Điều đó tốt, nhưng ít nhất họ không thể che giấu sự sốc của mình một chút chứ?

Tôi chỉ làm điều đó vì một số điểm thành tích, nhưng nó trông khá khác so với bên ngoài.

Biểu cảm của ba người đó thật đáng kinh ngạc khi nghe tin Reinhardt, con chó điên, đã quyết định đứng ra trả thù cho người bạn cùng lớp của mình, người đã bị sinh viên Orbis Class đánh đập.

Những người đó, những người sợ chết khiếp mỗi khi tôi nói chuyện với họ, nhìn tôi như thể không có ai đáng tin cậy hơn tôi trên thế giới.

Đây không phải là về chiến thắng trong cuộc chiến hay một cái gì đó.

Tôi thực sự có thể thua vì tôi không biết tên đó là ai. Nếu hắn là sinh viên hàng đầu của Orbis Class, tôi chắc chắn sẽ thua.

Tuy nhiên, điều kiện của thử thách là phải chiến đấu với chúng.

Tôi thắng hay thua không quan trọng. Tôi sẽ cảm thấy như chết tiệt nếu tôi thua, nhưng không có nghĩa là tôi sẽ chết.

Thà bị đánh tơi bời còn hơn là tham gia một cuộc thi hóa trang hoặc biến thành một cô gái thực sự và tham gia cuộc thi sắc đẹp đó!

Tôi không chắc liệu Olivia Lanze có tham gia hay không nhưng tôi cảm thấy mình thực sự không có thể đánh bại cô ấy.

Hơn nữa, Orbis Class đang giữ vai trò chính cũng như vai trò hỗ trợ trong nhiều phần, vì vậy có đủ lý do để tôi xem qua chúng một lần.

Dù sao...

Cuộc chiến sẽ cho tôi 500 điểm.

Có một thử thách tương tự trong học kỳ đầu tiên của tôi. Vào thời điểm đó, tôi thậm chí còn không biết rằng có một thử thách liên quan đến điều đó và chỉ đánh bại Cayer, cuối cùng đã hoàn thành thử thách. Loại vô lý.

Trời nóng rền sắt, tôi dẫn theo ba anh em bắt tài.

—Erich de Lafaeri, Kono Lint, và Cayer Vioden...

Ba người đó đang theo sau tôi.

Điều đó khiến tôi có vẻ như là thủ lĩnh của ba anh em bắt tài đó.

Không, nghĩ lại thì, không phải tôi chỉ khác một chút so với những người đó thôi sao? Một số khía cạnh của tôi còn tệ hơn của họ.

Thủ lĩnh của ba anh em ngốc...

—Reinhardt, con chó điên.

Tôi thực sự đã có tất cả các thuộc tính để được coi là người lãnh đạo của họ. Đó có phải là những gì họ gọi là định mệnh?

Nếu không phải vì những điểm thành tích đó, tôi sẽ không có lý do để làm điều đó, và tôi sẽ không bao giờ tưởng tượng được cho đến năm phút trước rằng tôi sẽ kéo những người đó đi khắp nơi như tay sai.

“Cậu thực sự sẽ ổn chứ? Hẳn thực sự...”

“Cái gì? Ngay cả khi tôi thua, nó không thực sự quan trọng. Tôi sẽ nhờ ai đó mạnh mẽ hơn để giải quyết việc này.”

Nếu tôi có thể được coi là ông chủ của họ, tôi cũng sẽ có một người giống như ông chủ của tôi chống lưng cho tôi.

—Ellen Artorius...

-Nếu em bị đánh, chị đại Ellen sẽ lo liệu mọi việc!
Vì vậy, đừng sợ hãi!

-Kuhuk, gã đó, Reinhardt, chỉ là trùm cấp trung sao!?

-Người mạnh nhất năm nhất của Royal Class, chị đại Ellen Artorius, sẽ đối phó với lũ khốn đó!

Tôi sẽ không thực sự nói điều đó, mặc dù.

Dù sao thì, ngay cả khi tôi thua, thì đại khái mọi chuyện sẽ diễn ra như vậy.

“Nhưng... chúng ta sẽ đi đâu đây?”

Cayer, hơi sợ hãi, ngập ngừng đặt câu hỏi.

“Cậu nghĩ chúng ta sẽ đi đâu nếu muốn đánh bại một số sinh viên Orbis Class?”

Tôi chỉ vào một trong những điểm dừng trên bản đồ tuyến xe điện.

—[Ký túc xá Orbis Class]

“C-cậu định trực tiếp đến đó à?”

“Cái gì? Tôi có nên đi đến Phố Chính và hét lên 'Ra ngoài, lũ khốn Orbis Class!' không?”

Không phải việc gõ cửa trước nhà họ nếu một người đang tìm kiếm ai đó không phải là điều bình thường sao?

Lúc ấy cả bọn mới biết chúng tôi sắp vào hang cọp nên mặt tái mét. Rốt cuộc thì chúng tôi sắp lang thang vào giữa doanh trại của kẻ thù.

Họ biết rằng tôi là một tên khốn điên rồ, nhưng khi họ nghe nói rằng chúng tôi sẽ đi thẳng đến ký túc xá của Orbis Class, họ dường như muốn quay lại càng nhanh càng tốt.

“Muốn quay lại thì đi đi. Việc tôi đi một mình hay các cậu đi cùng không thực sự quan trọng.”

Tôi nói với họ điều đó với hai cánh tay khoanh lại khi chúng tôi đợi xe điện. Những người đó có vẻ hơi lo lắng khi nghe tôi nói rằng họ có thể quay lại.

“Quay lại đi, và cứ sống như thế cho đến hết cuộc đời chết tiệt của mày đi.”

—Quay lại...

Quay trở lại, và tiếp tục sống như những kẻ hèn nhát.

Tôi không biết họ cảm thấy gì khi nghe những lời nhẹ nhàng đó của tôi, nhưng một trong số họ nói rằng họ sẽ quay lại.

* * *

—Hôm đó là thứ Năm.

Vào thứ Sáu, một số sinh viên có thể về nhà hoặc ra ngoài chơi, nhưng rất có thể, mục tiêu của chúng tôi sẽ ở lại ký túc xá. Nếu không, chúng ta có thể đợi họ ở đó.

Ký túc xá Orbis Class nằm ở phía đối diện của Temple, cách xa ký túc xá Royal Class. Trừ khi chúng tôi tình cờ gặp nhau trên Phố chính, trong một bài giảng, hoặc đến gần ký túc xá của họ, chúng tôi sẽ không bao giờ chạm mặt sinh viên Orbis Class.

Tất nhiên, tôi thường xuyên nhìn thấy những thành viên Orbis Class chạy thành hàng trong buổi tập luyện buổi sáng của tôi với Adriana, bao phủ toàn bộ mặt đất của Temple.

Các sinh viên của Royal Class sẽ chỉ đào tạo theo điều kiện riêng của họ, nhưng Orbis Class hoạt động như một đơn vị.

—Đó là lý do tại sao họ có thể dễ dàng tiêu diệt những người như Erich, người có tài năng nhưng không nỗ lực.

Khi chúng tôi đi xe điện đến Orbis Class, Erich đã bồn chồn trong suốt chuyến đi.

“N-nhưng Reinhardt... Ngay cả khi cậu thắng, thay vào đó chẳng phải tên đó sẽ càng tức giận hơn sao...? Điều gì sẽ xảy ra nếu mọi thứ trở nên tồi tệ hơn?”

Gã đó muốn gì ở tôi?

Ngay từ đầu tôi đã không thực sự quan tâm liệu anh ta có bị đánh đập hay không. Tôi chỉ làm điều đó bởi vì anh chàng đó đã cho tôi một lý do để gắn bó vào việc này.

“...Cái gì? Tôi còn phải lo hậu sự sao?”

“K-không. C-cái đó không phải... ờm...”

Khi tôi trừng mắt nhìn nó với đôi mắt mở to, nó lùi lại với cái đuôi kẹp giữa hai chân. Cayer và Kono Lint cũng có vẻ hoài nghi, có lẽ bởi vì họ cũng nghi

ngờ rằng tình hình có thể trở nên tồi tệ hơn sau khi tôi đánh vào mông người đó. Tôi ngồi trên ghế xe điện, khoanh tay và thở dài.

"Cậu có nghĩ rằng tên đã bắt nạt mình là một tên khốn kiếp không?"

"...T-tất nhiên rồi..."

"Vậy nếu cậu nghĩ như vậy, tại sao cậu lại làm điều này với người khác?"

Erich đó đã tát vào sau đầu Scarlett và tấn công cô ấy mà không có lý do rõ ràng. Trong khi điều đó không còn khả thi với anh ta, Erich thực sự đã trở thành nạn nhân của việc bắt nạt chính mình.

Erich mang vẻ mặt cay đắng vì anh ấy biết tôi đang nói về điều gì. Anh ấy sẽ không biết trong khi anh ấy là người bắt nạt. nạn nhân sẽ cảm thấy thế nào.

Hầu như ngày nào anh cũng phải đến các lớp dạy kiếm thuật. Sau khi kỹ năng kém cỏi của anh ta được tiết lộ ở đó, anh ta không chỉ bị sinh viên Orbis Class mà cả những sinh viên lớp bình thường coi thường.

Tôi tự hỏi liệu Erich có suy nghĩ về hành động của mình và hiểu cảm giác đó không.

Tôi không biết mặc dù. Thông thường, những người như vậy có xu hướng không nhớ những gì họ đã làm trước đây. Càng tệ, họ càng giả vờ như

không có chuyện gì xảy ra. Họ chỉ nói điều gì đó như "Tôi đã làm điều đó?"

Erich không nói gì.

Tôi không biết liệu anh ấy có thực sự cảm thấy tội lỗi hay không, nhưng có vẻ như ít nhất anh ấy cũng cảm thấy điều gì đó.

"KHÔNG. Thật ra, đó không phải là lỗi của cậu. Đó phải là lỗi của người đã khiến cậu làm điều đó."

Giống như Scarlett là nạn nhân của những bối cảnh kỳ lạ mà tôi nghĩ ra, Erich cũng là nạn nhân vì tôi đã biến anh ta thành thủ phạm chính của bối cảnh kỳ lạ này.

Mọi vấn đề trên thế giới này đều bắt nguồn từ tôi và cuối cùng sẽ cắn vào móng tôi. Xét cho cùng, điều tôi chỉ trích Erich là một thứ gì đó giống như một chiếc boomerang.

"Có phải cậu vừa nguyên rủa cha mẹ tôi không?"

Tuy nhiên, Erich cuối cùng đã lên giọng một chút vào lúc đó.

Ah...

Không, đó không phải là những gì tôi muốn nói, mặc dù?

Chà, nhưng nếu ai đó nghe điều đó mà không có bất kỳ ngữ cảnh nào, chắc chắn sẽ giống như tôi đang nói xấu cha mẹ mình, phải không? Tất nhiên,

người khiến anh ấy làm những việc như vậy sẽ là cha mẹ anh ấy, phải không?

Kono Ling và Cayer cũng trông khá sốc vì tôi đột nhiên bắt đầu châm chọc anh ấy.

'Cậu thực sự không có điểm máu chốt, phải không?' Đó là những gì biểu hiện của họ dường như nói.

"Ý của tôi không phải như vậy. Tôi xin lỗi nếu nó nghe như vậy."

"Cậu quá đáng..."

Erich chỉ đang làm bầm những điều như vậy một cách thụ động, vì vậy tôi chỉ xin lỗi vì người ta có thể hiểu sai những gì tôi nói khá dễ dàng tùy thuộc vào cách người ta tiếp nhận nó.

KHÔNG.

Nhưng nghĩ lại, thật sự có cha mẹ và một gia đình giàu có có thể bị mang tiếng xấu chẳng phải là một đặc ân sao?

Tôi không có, cậu biết không?

"Cậu biết đấy, chết tiệt. Tôi không có và tôi thậm chí không được phép nói điều đó với cậu, người có tất cả mọi thứ?"

"...Huh?"

"Phải không? Tôi nghe nói rằng những kẻ có tất cả mọi thứ thậm chí còn muốn nhiều hơn nữa. Đó

không phải là một thế giới chết tiệt mà chúng ta đang sống sao? Huh?"

"K-không, nhưng cậu là người đã nói điều đó, vậy tại sao cậu lại đột nhiên nổi giận...?"

Khuôn mặt của họ trở thành một thứ đáng chú ý khi tôi đột nhiên bắt đầu chửi mắng anh ấy sau khi tôi xin lỗi.

'Tôi có nhiều hơn cậu không có gì, tôi có nên nhẫn nhịn một chút không khi cậu nói xấu cha tôi không?'

Ngay cả tôi cũng nghĩ rằng điều này là hoàn toàn nhầm nhí.

Không, tôi không thực sự nói xấu cha mẹ Erich.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)



Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550



Thanks For Reading